

selvstændig Vægt paa, at dette Fællesudvalg blev nedsat, fordi Ministeriet vilde søge at komme videre i Bestræbelser for at sikre Arbejdsfreden her i Landet, og netop ved Forberedelsen af dette Arbejde ønskede jeg at bygge paa den historiske Udvikling her i Landet, den indvundne Erfaring og den opnaaede Villighed baade fra Arbejdernes og Arbejdsgivernes Side. I den megen Tale — og jeg vil sige berettigede Tale —, der nu i Anledning af disse Forslags Fremkomst lyder om Samfundets Interesser, om det rimelige i, at Samfundet under visse Omstændigheder griber ind, maa man ikke glemme, at ogsaa Arbejderne og Arbejdsgiverne i høj Grad høre til dette Samfund, og at hverken disses Interesser eller det øvrige Samfunds Interesser vilde være tjente med, at man kom ind paa en Betragtning, der gik ud paa at sige: Arbejdsfred for enhver Pris. Denne Arbejdsfred maa selvfølgelig forenes med Maader, der tillade en Udvikling og en Regulering, efter som enhver Tid maatte kræve det eller maatte tillade det. Hvis man for Eksempel tænkte sig en Arbejdsfred, der kunstig holdt Arbejdernes Løn nede, var det selvfølgelig en Arbejdsfred, der var af det onde, en Arbejdsfred, der heller ikke var i det øvrige Samfunds Interesse. Og omvendt, hvis man tænkte sig en Arbejdsfred, som bidrog til at opretholde Krav, som havde vist sig at medføre en uheldig Udvikling, en Skævhed, vilde det selvfølgelig ogsaa være en Arbejdsfred, man ikke kunde ønske. Hvad det gælder om, er derfor, at man faar skabt Regler, der ad fredelig Vej tillade den Udvikling og den Holden-igen og Regulering, som til enhver given Tid maatte være heldig.

Nu vil jeg pege paa, at der jo her i Landet er gjort et meget betydeligt Arbejde i saa Henseende mellem Organisationerne. I 70'erne og 80'erne førte Konflikter let til Arbejdsstandsninger, fordi der saa at sige ikke fandtes Regler for Løsning af faglig Strid indenfor Organisationerne. Men efterhaanden som de store Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationer have udfoldet sig, og man er kommen paa Forhandlingsfod med hinanden, har lært at tage de tilbørlige Hensyn til hinanden, er Arbejdet i saa Henseende gaaet meget bedre, og Forholdet er nu dette, at der i de allerfleste Fag er indført Regler til Behandling af faglig Strid. Der føres først Forhandling mellem de paagældende Organisationer; de prøve, hvis det viser sig at være nødvendigt, at opnaa Enighed om

Voldgift, og lykkes det ikke, gaar Sagen videre til Forhandling mellem Hovedorganisationerne, og paa den Maade ere overmaade mange Stridsspørgsmaal i Aarenes Løb bragte ud af Verden. Man faar Indtryk af Omfanget af denne Virksomhed, og hvorledes den er vokset, naar man ser, at i Aaret 1902 var der 8 Fællesmøder mellem Hovedorganisationerne, i 1903—04 og de deropad liggende Aar 18 Møder om Aaret, men i 1907, 1908 og 1909 var der 70—80 Fællesmøder om Aaret, og ved disse Møder ere overordentlig mange Stridigheder bragte til Afslutning. Brister nu Forhandlingen mellem Hovedorganisationerne, har man Bestemmelserne i September-Forliget i 1899, der kræve, at der yderligere skal gives Varsel, inden der maa ske Arbejdsstandsning, og i denne Ventetid er ogsaa i Aarenes Løb et betydeligt Antal Konflikter bragt ud af Verden.

Ved Siden af disse Bestemmelser har man Bestemmelsen om den permanente Voldgiftsret, og den har i Aarenes Løb afsagt 30 Kendelser, og den har ogsaa virket som frivillig vedtagen Voldgiftsret i enkelte Tilfælde.

Man vil altsaa se, at det er et meget betydeligt Arbejde, der navnlig i de sidste 10 Aar er udfoldet mellem Organisationerne, og det kan vistnok siges, at Danmark er det Land, der har de bedste og mest betryggende Forhandlingsformer mellem Organisationerne, tilvejebragte ad Frivillighedens Vej. For mig er der nu ingen Tvivl om, at naar dette kan siges, bør man bygge videre paa det vundne, og jeg kan derfor tilraade, at vi lade dette Fællesudvalgs Arbejde, som nu foreligger for os, være afgørende i saa Henseende og bestemmende for den Ramme, indenfor hvilken vort Arbejde i Øjeblikket bør føres. Skulde det saa vise sig, at yderligere Foranstaltninger bleve paakrævede, kan Lovgivningsmagten jo altid gaa videre; men Erfaringen i andre Lande, hvor man for øvrigt har grebet Sagen an paa højest forskellig Vis, viser gennemgaaende, at jo mere man kan bygge paa det Arbejde, som Organisationerne selv have paabegyndt, og jo mere man kan give Regler, som hilses om end ikke med ubetinget Velvillie, saa dog ikke med for megen Uvillie af de to Parter, jo mere har man Betingelser for at opnaa et gunstigt Resultat. Jeg mener ogsaa, at det økonomiske Livs store Mangfoldighed ikke ansporer til at give strammere Bestemmelser i nogen Henseende, heller ikke f. Eks.